

540.842/94

О. ОЛЕСЬ.

ЛИСИЧКА, КОТИК І ПІВНИК.

ЛЬВІВ.

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: «СВІТ ДИТИНИ»
1929.

ДИТОЧА БІБЛІОТЕКА

Книжечка: 94.

О. ОЛЕСЬ.

ЛИСИЧКА, КОТИК І ПІВНИК.

Інценізована казочка в 2-ох картинах.

ЛЬВІВ.

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: »СВІТ ДИТИНИ«

1929.

Всі права автором застережені.

Т-540842/94

Друкарня ОО. Василіян у Жовкві.

КАРТИНА I.

ЛІС. *Хатка Котика і Півника. Півник пасеться,
Котик з сокирою щось майструє.*

ПІВНИК: От-таке! Дивися знов!

КОТИК: Що ти там Півнику, знайшов?

ПІВНИК: Що я знайшов? Зерно.

КОТИК: Ну, і смачне воно?

ПІВНИК: Ах, ти не можеш уявити.

Може хочеш трошки вкусити?!

КОТИК: Та ні-защо в світі, та ніколи,

Хоч дай мені мишок повні поли.

Тверде, сухе — ну, ніякого смаку!

ПІВНИК: Ку - ку - рі - ку!

КОТИК: О, знов мене злякав!

Ти б хоч тихше співав... (Павза)

І пісні твоєї не розумію.

ПІВНИК: А я іншої не вмію.

КОТИК: »Ку - ку - рі - ку«... цілком незрозуміло...

ПІВНИК: А мене ще душче співати закортіло...

І коли я пісню заспіваю,

Наче під небом політаю,

І мені на серці так легко стане,

Наче рідна мати на мене гляне.

КОТИК: Півнику — братику, я жартую;

Я твою пісеньку радо чую

І в ранці, і в день, і серед ночі...

Кожний співає як вміє, як хоче;
Я твою пісеньку дуже люблю,
А чи любиш ти пісню мою?

ПІВНИК: Нащо питаєш, мій друже, —
Я полюбив її дуже.

КОТИК (*майструє і співає*):

Мур, мур, мур,	Мур, мур, мур...
По-під муrom шур —	Буде мій шур.
Несе солонинку	Стану я з ним гратись,
У свою хатинку,	Стану забавлятись,
А я все розважу,	То піймаю, то пушу,
За кущиком ляжу...	То підкину, то впушу.
Мур, мур, мур,	
Буде мій шур.	

ЗАЙЧИК (*вибігає*): Здоровенькі були!

ПІВНИК: Здоровенькі!

КОТИК: Що нового, Сіренький?

ЗАЙЧИК: Та я чув, як Лисиця Сороку прохала,
Щоб дорогу до вас показала.

КОТИК: От тобі й на!
Щож вона?

ЗАЙЧИК: А Сорока сказала,
Щоб вона... почекала!

ПІВНИК: Ха - ха - ха! Як Сороку побачу,
Щиро, щиро, сердечно віддячу.

КОТИК: Але, Півнику-братику, бережись,
На всі боки уважно дивись,
Бо Лисиця — хитрий звір
І куди страшніший як тхір!

ПІВНИК: От - таке сказав!
Звичайно — не ловитиму гав.

КОТИК: Як піду я в ліс на роботу,
Зачини ворота,

Двері позамикай

І нікого без мене в хату не пускай!

ПІВНИК: А ти куди йдеш?

КОТИК: Знов піду на гору,

Бо це вчора під кущем я наглядів нору,

Так оце я хочу піти подивитись —

З ким мені доведеться битись.

ЗАЙЧИК: На що так говориш, загадково, таємно?

Що там Мишка живе, — це я знаю напевно.

КОТИК: А хіба ти, Зайчику, мишки не боїшся?

ЗАЙЧИК: Для мене не страшна, котику, навіть Лисиця!

Коли б в мене ноги не були прудкі, як стріли,

Давно б мене вовки та медведі зіли.

КОТИК: Дивись-же Півнику, не виходь з хати,

Коли ще хочеш на світі погуляти.

ПІВНИК: Та не турбуйся, серденько;

Я сидітиму в хаті тихенько,

Ще й поставлю коцюбу на порозі.

ЗАЙЧИК: Ну, ходім, Півнику, нам по дорозі!

Котик з сокиркою і Зайчик прощаються з Півником і зникають. Півник замикається в хаті.

ЛИСИЧКА *виходить, озирається на всі боки, і стає за деревами.*

ЛИСИЧКА: Півнику, Півнику, ану, встань!

Відчини віконечко та поглянь!

Скільки тобі зерняток принесла,

А ще більш розсипала, як несла.

Є у мене житечко і пшоно,

Леться, наче золото, з рук воно,

Як пісок, позлочує стежечки,

Мов на них займаються насідки.

Позбирай-же, півнику, швидше все,

А то його вітер буйний рознесе,

Полетить за гори, та за море з ним,

Віддасть його вихорам навісним.

Ті ж розсіплять зернятка по степах

По байраках темних, та ярах;

Хібаж тебе Півнику не болить,

Що не стане зерняток через мить?!

ПІВНИК: Хто це мені пісеньку проспівав?

ЛИСИЧКА (*з-за дерева*): А ти мене, Півнику, не пізнав?

Я маленька пташечка з чужини,

А живу на кущику бузини.

ПІВНИК: А я думав — Лиска кличе

І неправду каже в вічі.

(*Відхиляє вікно і виглядає*)

Де-ж ти, пташечко, моя?!

ЛИСИЧКА: Пташка в лісі, а тут я!!!

(*Вискакує, хапає Півника, вяже і несе*)

ПІВНИК (*співає*): »Котику-братику,

Несе мене Лиска.

За кленові ліси,

За крутії гори,

За бистрії води, —

Порятуй мене!..

ЛИСИЧКА: Котик-братик не почує

І тебе не порятує.

ПІВНИК: Котику-братику,

Несе мене Лиска

За кленові ліси,

За крутії гори,

За бистрії води, —

Порятуй мене!«...

КОТИК (*прибігає*):

Ах, ти, Звіре, прехитрющий

Найлютіший ворог пуці;

Так ти Півника звязав,
Так ти братика украв,
Ухопив його з вікна...
На-ж, тобі, на!

(*Бе Лисичку різкою*).

ЛИСИЧКА: Ой-ой, годі ой, доволі,
Ой, не буду вже ніколи,
Це в останнє на віку... (*тікає*)

ПІВНИК (*визволившись*):

Ку - ку - рі - ку!

КОТИК: Так, такий ти, Півнику, слухняний?!

ПІВНИК: Вибач, братику коханий:

Мене Лиска піддурила,
На зернятка підманила...
Наче пташечка маленька
Заспівала солоденько,
Що дає мені вона
І житечка і пшола.

КОТИК: Ах, маленький!

Ах, дурненький!

Ну, дивись-же бережись,

Добре в хаті зачинись

І тихенько сиди,

Та мене з роботи жди!

А одчинеш, пустиш лиса,

Клич, кричи, хоч розірвися,

Вже тебе я не почую,

Бо далеко помандрую:

Аж у поле золоте,

Там, де житечко росте.

ПІВНИК: Ні, тепер не вийду з хати,

Хоч і стане викликати,

Буду, котику коханий

Я тепер уже слухняний,
Затоплю я піч як слід,
І варитиму обід.

КОТИК: Ну, готуй обід, серденько, —
Я вернусь сюди скоренько.

(Котик взяв клуночок і пішов. Пішов і Півник в хату).

ЛИСИЧКА *(виглядаючи з-за куща):*

Ага, Котик пішов. *(Погрожуючи Півникови)*

Ну, не вирвешся знов!

Понесу тебе до дому,

Віддам синові малому,

В мене сім, сім дочок,

Панночок.

Восьмий син, Пилипко,

Той, що любить молоко.

Він найменшенький,

Найгарнішенький.

(пауза)

Як-же Півника із хати

Сюди вийти ублагати,

Та мерщій його на члечі...?

А! позичу жару з печі:

Наче хочу я варити,

Та нема чим ростопити.

(Ніжно) Півнику — братику, відчини!

ПІВНИК: Хто там?

ЛИСИЧКА: Я — Лисичка-сестричка.

ПІВНИК: Та ні защо в світі!

ЛИСИЧКА *(крізь сльози)*: Півнику! Братику!

ПІВНИК: Щоб знов украла мені...!

ЛИСИЧКА: Та послухай же серденько,

Я скажу тобі щиренько,
Що тебе я не морочу,
Що не вкрасти тебе хочу,
Тільки жару попросити,
Щоб було чим розпалити.

ПІВНИК: Ну, це иньша справа... Зараз!
(Відчиняє вікно і подає горщик з жаром.)
На!

(Лисичка хапає Півника і несе)

ПІВНИК (співає): Котику-братику.
Несе мене Лиска,
За кленові ліси,
За крутії гори,
За бистрії води,
Порятуй мене!

(Пісня повторюється в глибині лісу і затихає.
Вибігає Зайчик, сідає перед хаткою і закривши очі
лапками — плаче.)

КАРТИНА II.

(Господа Лисиці. На лавах, стільцях, лежанці сидять лисинята, — сім дочок і синок Пилипко.)

I ДОЧКА: Щось довго матері немає.

II ДОЧКА: Працює мабуть — не гуляє.

III ДОЧКА Та їй приємно працювати:

В лісах кругом пташки, звірята,

Туркоче горличка в кущах,

Качки і гуси на річках,

Сміється сонечко в горі,

А тут весь день сиди в норі,

А спробуй, вигляни на двір, —

На тебе зараз хижий звір,

Або мисливець: бах! і край!

Лягай на спину і вмирай.

ПИЛИПКО: Від всього можна утекти, —

Нещастя наше се — хорти!

До того люті та лихі,

Та довгоногі, та бридкі..

Плиг, плиг! біжать з кущів, з багна...

Плиг, плиг! ну, чисто сарана!

Я бачив раз хортів ві сні,

Ну, тай огидні навісні!

Які в них вуха! а хвости!

Що найстрашніше — се хорти.

I ДОЧКА: Великі?

ПИЛИПКО: Ах, і не кажи.

IV ДОЧКА: Ану руками покажи —
Які?

ПИЛИПКО (показує): Аж ось такі!

IV ДОЧКА: Ну, се найбільший мабуть звір!
Куди там суватись на двір!

I ДОЧКА: Деж мати? Їсти уже час.

II ДОЧКА: Все ловить Півника для нас.

(Стук у двері. Входить Лисичка з Півником).

ЛИСИЧКА (до дітей, показуючи на Півника):

Що се таке?

(Діти оточують матір)

ПІВНИК: Ку - ку - рі - ку!

(Діти з жахом кидаються по кутках)

ЛИСИЧКА: Ну, чого ви повтікали?!...

Що, ви й досі не пізнали?

Я ж казала Пилипку, —

Хто кричить »кукуруіку«...

ПИЛИПКО: Півник! Півник!

ПІВНИК: Ку - ку - рі - ку!

(Діти радісно сміються і обертаються знов до Півника).

I ДОЧКА: Ха - ха - ха! Як смішно!

II » Як втішно співає!

IV » Мамо! що з ним будемо робити?...

ЛИСИЧКА: Та щож... будемо варити.

III ДОЧКА: Ми не будем їсти... ми не станем їсти.

ВСІ: Мамочко! Не ріжте!

VI ДОЧКА: Ми з ним будем гратись —

У струмку купатись...

ПИЛИПКО: Не ріжте, не ріжте...

Ми не станем їсти.

ЛИСИЧКА: Ще й ти!

ПИЛИПКО: Він нам буде яєчка нести,

VII ДОЧКА: От, яечка будем їсти!

VCI: Не ріжте, не ріжте!

ЛИСИЧКА: З вами сльози й сміх!

I ДОЧКА: Матусенько мила,

А щоб він не втік,

Приборкаєм крила.

ЛИСИЧКА: Та він втече пішки.

ПИЛИПКО: Обрубаєм ніжки.

I ДОЧКА (до Півника): А ти з Котиком живеш?

ПІВНИК: Так!

III ДОЧКА: Не розумію що за стан:

Він такий дряпучий,

Та лінючий...

ПІВНИК: Він ніколи не гуляє:

Все працює, ловить, дбає.

ЛИСИЧКА: Наробив уже добра:

Ані миші, ні щура...

Половив усе на полі.

Нори всі порожні й голі.

(Чути за дверима скрипку)

I ДОЧКА: Тихше!. Хтось неначе грає — (прислухується).

II » Хто таку тут скрипку має?...

III » Вперше гру таку я чую...

IV » Я, здається, затанцюю.

ЛИСИЧКА (до якоїсь дочки): Ану, вийди подивись:

Чи не наш сусіда Лис!

V ДОЧКА: Ой, я хочу танцювати!

II » Подивись, танцює мати! (Лисичка сидячи, пританцьовує)

III ДОЧКА: Ой, як грає, ой, як грає!

Мабуть срібну скрипку має.

ПИЛИПКО: Ви не гнівайтесь, матусю:

Побіжу я — подивлюся.

ЛИСИЧКА: Йди, синочку, подивися,
Та вертайся, не барися! *(Пилипко вибіг).*

У ДОЧКА: І я з ним побіжу,
А вернуся — розкажу.

ЛИСИЧКА: Та ідіть вже, подивіться,
Тільки діти — не баріться!

*(Лисинята з криками вибігають з хати. Лисичка
бере віник і співаючи підмітає хату).*

ЛИСИЧКА: Ой, у лісі на калині

Три пташині.

Як навшпиньки стану,

То одну дістану.

А коли захочу,

По другу підскочу.

А на третю гляну,

Третю не дістану.

Третя на вершечку,

А дві недалечко.

(Задумчиво) Що, аж так довго їх немає?...

Вже і скрипка більш не грає...

Жду їх, жду і не діждуся...

А піду я подивлюся:

Чи не сталося біди...

(До Півника) Ти тут, Півнику, зажди!

(Півник утирає сльози)

(Лисичка пішла. З під печі вилазить Мишка).

МИШКА: Ха-ха-ха! Пішли із хати...

Ах, кортить поласувати...

Бач, ось крихотка мясця...

Це із кого? — З горобця.

Мало! шкода — більш немає...

(До Півника): Бідний Півнику, не плач:

Догадайся — хто той грач!
Котик то на скрипці грає,
Лисинят в мішок складає...
Кожну цок
У лобок —
Та в писану тайстру.

ПІВНИК (*радісно*): Що ти кажеш, Мишко люба!?
Так мене не жде тут згуба?
Так я знову буду жити,
По лісочку скрізь ходити,
Та купатися в піску..

(*співає*): Ку—ку—рі—ку!

КОТИК (*входить в хату. Мишка швидко тікає під піч*).

А-а! співаєш!! Чую, чую...
Дай же любий, поцілую —
Врятував тебе я знов:
Усіх лисів поборов,
Всіх в мішок їх поскладав,
Та ще й туго завявав.
Як ітимуть лісом люде,
Добра знахідка їм буде!
Було б виломать лозу,
Хитру Лиску покарати!

МИШКА (*з під печі*): А мішок я прогризу,
Тай пушу їх погуляти. (*Зникає*).

КОТИК: Щож — пускай, як забажалось!
Їм і так уже досталось.

ПІВНИК: Я до дому уже хочу...
Як прийду на тин зіскочу
І веселий — на кілку
Закричу: Ку—ку—рі—ку!

КОТИК: Ну, ходім, ходім маленький,

Я радий, що ти живенький.
Більше вже не прийде Лис..
Присягавсь, що кине ліс
І подасться звідсіля
На степи, та на поля. *(Виходять).*

МИШКА: Перегризла, розмотала,
Всіх з мішка повипускала..
Всі ідуть кудись у поле
І не вернуться ніколи.

*(Вбігають Лисинята з Лисичкою і на швидку
руку спаковують різні річи до мішочків).*

ЛИСИЧКА: Ну, мершій із цього лісу!
Найдем кращий — не журіться.
Це твоя вже, Мишко, хата,
Будь щаслива та богата:
Наноси ти цілу гору
Зерна всякого в цю нору!
А за те, що врятувала,
Нас з мішка повипускала
Більше я ніколи зроду
Твого мишачого роду
Зачіпати вже не буду
І ніколи не забуду,
Що для всіх ти нас зробила..
Прощавай-же, Мишко мила!..

*(Всі прощаються з Мишкою. Пилипко дістає щось
з під стола)*

ЛИСИЧКА: Що там робить мій синочок?

ПИЛИПКО *(з возочком)*: То я хочу цей возочок
Нашій Мишці залишити
Щоб було їй чим возити.

ЛИСИЧКА: Залиши! Пора! Рушайте! *(Родина вихо-
дить).*

МИШКА: Прощайте! Прощайте!

(Бере возочка; тішиться ним і зникає в своїй норі).

ЗАВІСА.

КРОМІ ЦЕЇ ДРАМАТИЗОВАНОЇ
НАРОДНОЇ КАЗОЧКИ О. ОЛЕСЕМ

є також

ДИТЯЧА ОПЕРА

н. з.

„ЛИСИЧКА, КОТИК та ВІНИК“

яку скомпонував
К. СТЕЦЕНКО

з режисерськими замітками
В. ВАСИЛЬКА

Аматорські театральні гуртки, які мають
до диспозиції малу оркестру — можуть
з великим успіхом ставити цю оперетку.

Ціна комплетної партитури з текстом: 12 зл.
(з пересилкою 13 зл.)

Замовлення слати на адресу:

Накладня Михайла Таранька
Львів, ул. Зіморовича, 3.

45. Леся Верховинка: Стріча в лісі	40
46. В. Королів-Старий: Зустріч	60
47. Я. Вільшенко: Швець Копитко	40
48. В. Королів-Старий: Підкладень	60
49. Роман Завадович: Серед ангелів	80
50. » » Рицар Лесь	60
51. В. Королів-Старий: Лісове свято	50
52. Роман Завадович: Князь Марципан	60
53. Іванна Блажкевич: Діло в честь Тараса	40
54. Іван Габрусевич: Український Вертеп	00
55. Франтішек Вольф: При ватрі	30
56. Микита Магир: Пригоди лнвнвого котика	50
57. Галина Орлівна: Золотий черевичок	50
58. Р. Завадович: Казка про царевича Івана	80
59. Василь Атаманюк: Материна сльозинка	60
60. В. Королів-Старий: Вередлива принцеса	50
61. Микола Кокольський: Байки	40
62. П. Волобуїв: Мені 13-тий минало...	40
63. Дід Модест: Дві казки,	40
64. Вільгельм Буш: Дядькова пімста	25
65. М. Підгірянка: Зайчик і лисичка	20
66. Я. Вільшенко: Покотигорошок	1:00
67. Микола Шугавський: Дід-Мороз	80
68. Вільгельм Буш: Бжолн	1:00
69. Антін Лотоцький: Японські казки	40
70. Василь Софронів: Свято весни	90
71. Марія Загірна: Історія про Галю	50
72. Вільгельм Буш: Стрілець Тріска	25
73. Антін Лотоцький: Лицар Добриня	40
74. Борис Грінченко: Олеся	25
75. Зенон Горницький: Воробець-Молодець	20
76. Пантелеймон Куліш: Чумацькі діти	25
77. Микола Шугавський: Весела сопілка	70
78. Іванна Блажкевич: Мила книжечка	70
79. Вільгельм Буш: Хитрий Мехмет	30
80. О. Білоусенко: Лисичка-Сестричка	2:40
81. Марія Пеленська: Святий Миколай	50
82. Вільгельм Буш: Діравий зуб	60
83. О. Білоусенко: Зайчик-Побігайчик	1:20
84. Іванна Блажкевич: Пушистий король	1:25
85. Дмитро Макогон: Святий Миколай	60
86. Авенір Коломиєць: Тарасів день	50
87. Н. А. Соловева-Несмелова: Устраха великі очн	50
88. С. Воробкевич: Безглуздів	1:50

„СВІТ ДИТИНИ“

ілюстрований журнал для дітей.

Виходить вже 10 й рік у Львові

під редакцією

Михайла Таранька.

На зміст кожного числа складаються: байки, казки, оповідання, сміховинки, забави, іграшки, пісні та ріжнманітні загадки.

Велика скількість образків.

Заряди Шкіл, Виділи Читалень і Кооператив в цілм краю нехай безумовно передплачують цей дитячий орган, щоби в той спосіб допомогти Видавництву до побільшення обему і змісту цього журналика та до загального його поширення. Ради шк. місцеві повинні обовязково передплачувати „СВІТ ДИТИНИ“ для шкіл по всіх наших селах.

Умови передплати:

На цілий рік	12 зл.
На пів року	6 „
На чверть року	3 „

Поодинокє число коштує: 1 зл.

Замовлення слати на адресу:

Видавництво „СВІТ ДИТИНИ“

ЛьВІВ, ул. Зіморовича ч. 3.